

KVANTTI 5/97

KVANTTI

5/97

Julkaisija

Fyysikkokilta

Otakaari 3

02150 Espoo

09-463993

fk@otax.hut.fi

Toimitus:

Pääpukaroitsija:

Mika Koskela

Irtokäsi, töhertelijä

yleisorja ja

marttyyri

Lea Heikkinen

Ja koko muulle

menossa mukana

olleelle

tonttukaartille

iso

KIITOS!!!!!!!!!!!!

Yhteystiedot:

kvantti@hanuri.hut.fi

SISÄLTÖ

Pääkirjoitus.....	3
Puhiksen pipareita.....	4
Opiskelijanostalgiaa	
60-luvulta.....	6
Joulusatu.....	7
Syntyneitä.....	9
Uutukainen raati.....	10
Erään kroaatin	
tutkimuksia.....	12
Raportti Tellukselta.....	14
Kiire.....	15
Augustus.....	17
Fyysikerfest.....	18
Maksettu	
kapitalismihapatus.....	20

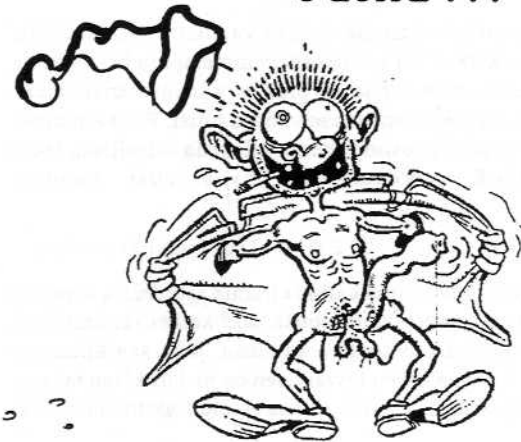
Joulupuu on rakennettu...

Vuosi on sitten mennyt Kvantin parissa. Taisin silloin vuodentakaisessa vaalikokouksessa tulla luvanneeksi jotain muutoksia lehteen, mutta ainakin omasta mielestäni en ole juurikaan onnistunut. Suurin vika on kai itsessäni; aika on rajallista, ja etenkin päätoimittajan roolissa pitäisi roikkua ihmisten parissa, sekä osata innostaa ihmisiä. Vaan se synnintunnustuksista. Kiitos kaikille kuluneesta vuodesta! Nykyinen irtokäsi Lea ottaa kokonaisen muotonsa ensi vuoden alusta, ja toimii ruoskanheiluttajana :-)

Markkinavoimien hapattama joulupuu on taashyökännyt barbimaailmoiseen keskellemme. Mainosta tulee tuutin täydeltä, ja välillä tekisi mieli tunkea televisio vessanpönttöön ja muurata postiluukku umpeen. Toisaalta, vaikka ärsyttääkin katsella kuinka rauhallisesta perhejuhlasta muovautuu kulutuspainajainen, on joulupuu silti hieno juhla. Ylivoimaisesti. Ja jos ei muuta, niin ainakin saa vähän aikaa olla rauhassa stressiltä ja tenttikirjoilta...

Hauskaa Joulua ja Onnellista Uutta

Vuotta !!!

Puhiksen Pipareita

Vuosi lähenee loppuaan, uudet puhurit ujeltavat kulman takana ja tenttikirjat kasautuvat pöydille. Moni nuokuttaa päätään ja kiroaa pimeyttä, kylmyyttä, epäonnistuneita ihmissuhteita tai työmotivaation puutetta. Toinen toistaan väsyneempi raataja etsii valopilkkua joulunalusesta ennen kaupallisuuden ylivyöryä.

Jokaiselle rakkaat joulumuistot jostain hamasta lapsuudesta pursuavat esiin. Toiset muistelevat mummon paistuvien piparien tuoksua, toisille havujen pistävä aromi on ainoa oikea joulutuoksu. Tänä vuonna tämä on oikeaa joulunodotusta, jokainen vakuuttaa itselleen. Kuitenkin joulussa on jotain, mikä tuntuu irtoinaiselta ja epätodelliselta. Oliko aito joulu vain unta oikeasta joulupukista, lentävistä poroista ja sen sellaisesta hölynpölystä, joihin uskominen lakkaa heti, kun looginen deduktio saa ylivallan alle kuusivuotiaan aivoissa. Toivottavasti ei. Toivoa voi, ettei tenttikirjain musteen haju edelleenkään peitä alleen mummon huolella valmistaman piparitaikinan tuoksua.

Vuodenvaihde lähestyy monelle raskaana koettelemuksena. Se patouttaa energiaa, joka emittoituu spontaanisti mitä moninaisimmissa muodoissa vasta Uudenvuodenaattona. Kuitenkin monelle opiskelijalle vuodenvaihde on työjakso, jolloin valmistaudutaan ponnekkaasti tulevaan vuoteen lataamalla pattereita ja paahdamalla tammikuun tenttikaudelle.

Fyysikoilla on entuudestaan etulyöntiasema vuoden vaihdetta kohdattaessa. Tuo salainen voimavara, joka karkoittaa sydämestä pahimmankin kaamoksen, täyttää korvien välin auringolla, lämmöllä ja saa pienen pään muutenkin aivan pakahtumaan innosta, ennustaa uuden ihanamman vuoden tuloa. Tuo luontainen kyky nauttia elämästä, jakaa se pieniin osiin ja herkutella pala kerrallaan, takaa elämän maistuvan entistä makeammalle myös ensi vuonna.

Niinpä niin, kaikki hyvä...

On viimein aika kumartaa syvään ja kiittää kaikkia ihania kiltalaisia tuesta ja uskosta. Vuoden varrella on tapahtunut yhtä jos toista, eikä kaikki varmastikaan olisi maistunut samalta ilman sitä sanatonta sopimusta, joka saa kiltamme puhaltamaan yhteen hiileen. Jos tuon hiilen löytäminen on joskus kiven takana, uskon silti sen olemassaoloon. Tämän vuoden aikana en ole kadottanut mitään

vaan päinvastoin: olen saanut suuremman ja terveemmän sydämen, jossa Fyysikkokillalla on aina oleva keskeinen sija.

Onnittelen valittua vuoden 1998 raatia ja toivotan heille menestystä ja onnea tehtävässään!

Lämmöllä,

Riku

"MIKSI SAMAT IHMISET
JOUTUVAT AINA TAULULLE?"

© AHSTAANKO? -SARJAT

Seuraava lainaus on eräästä kuusikymmenluvulla julkaistusta kirjasta *Tähän on tultu*, jonka tekijä on lainannut tekstin edelleen senaikaisesta opiskelijaundergroundlehdessä. Näin kettutyttö sodan aikakautena voisi miettiä, pitäisikö Kvantinkin alkaa ottamaan kantaa...

VITTUUN SYSTEEMIT

'Huumausaineet pitävät tätä systeemiä pystyssä. Ellei nuorisolla olisi ollut tässä kurin, vainon, ja ahkeruuden yhteiskunnassa edes huumausaineiden suoma saareketta "ulkopuolisen systeemin" he empimättä olisivat jo repineet muutaman fasistisen viraston tiilimuruksi - tai muuttaneet Kallion virastotalon kodittomien asuntolaksi. Ei poliisilaitoskaan ole tulenkestävä. Sala-ampuja voisi vaania Aleksanterinkadullakin. Huoltopoliisin metsästysauto pysähtyy barrigadin edessä. Koululaitos on iskenyt meihin suomalaista elämänmuotoa niin sinnikkäästi, että alamme jo vähitellen uskoa väkivallan merkitykseen yhteisen yhteiskuntamme asioita hoidettaessa.'

'Sivarit siis erehtyvät kuvitellessaan piipun olevan meille välttämättömyys, kuvitellessaan hashiksen ja LSD:n orjuuttavan käyttäjänsä. Me vain pidämme vapaudesta, se on tänään meidän hallusinaatioittemme utopia. Eikä meidän vapautemme tiellä ole huumausaineet, tai asosiaalinen elämä, vaan tämä systeemi, elementtirakenteiset virastot ja niitten

pakkomielteiset porvarishintit. Me todellakin pidämme vapaudesta niin paljon, että otamme sen. Muutama irtolaispassi, farssimainen oikeudenkäynti, työpaikan menetys tai poliisin pampunisku, eivät ole liian kallis hinta siitä, että sanomme "vittuun systeemi" ja toteutamme sen mitä olemme sanoneet.'

'Itseasiassa mekin pidämme orvoikeista. Meidän orvokkimme tuoksun nimi on sabotaasi.'

'Meidän taktiikkamme on lyödä takaisin jokaista poliisia, joka hyökkää meidän kimppuumme. meidän tehtävämme on nuorison villitseminen. Meidän teatterimme on yleinen hashiksenpoltto Senaatintorilla. Me yksinkertaisesti tuhoamme tämän järjestelmän siten, että unohdamme sen olemassaolon.'

;-)

Pupu-Jussin Joulu

Jouluaaton aamu valkeni kirkkaana ja kirpeänä. Pupu-Jussi loikkasi pois puseikosta, jossa oli yönsä viettänyt, ja venytteli jäseniään. Se ravisteli lumista turkkiaan ja otti muutaman loikan. Loikkimisesta huolimatta sillä oli kylmä ja se oli muutenkin hyvin surullinen. Kyyneleet nousivat sen tummiin nappisilmiin ja kastelivat sen pehmeät posket kun se muisteli vanhempiaan, jotka iso paha naapurin kissa oli syönyt, ja sen kaikkia seitsemää sisarta, jotka ilkeä Noora oli lähettänyt Saturnukseen. Pupu-Jussin viikset värisivät sen seistessä ikivanhan kuusen varjossa. Se oli aivan ypöyksin suuressa maailmassa.

Pupu-Jussi näki, kuinka oravaperheen pienokaiset kipittivät puun yläoksissa. Pian ne kuitenkin pujahtivat puunrungon sisälle, ja joulupuuron tuoksu saavutti Pupu-Jussin vaaleanpunaisen kuononpään. Pupu-Jussi olisi niin mielellään ollut syömässä joulupuuroa, jyrsimässä jouluporkkanoita ja odottamassa joululahjona, niin kuin kaikilla pupuperheillä on tapana.

Kaikki alkoi sinä päivänä, kun ilkeä Noora kaappasi vallan ja valkohaalariset turvallisuuskaartilaiset alkoivat vainota pupuja. Pupuja koottiin tuhansittain, suljettiin pieniin hakeihin ja lähetettiin Saturnukseen. Siellä ne riutuivat pelkkien avaruusnauristen ravitsemina syöden

vain sellaista ruokaa, joka ei kelvannut muille. Pupu-Jussi oli välttänyt turvallisuuskaartilaisten vainon, sillä sinä päivänä kun Pupu-Jussin metsänkolkka puhdistettiin, oli Pupu-Jussi ollut leikkimässä sammakojen kanssa, eivätkä puutteellisen biologisen koulutuksen saaneet kaartilaiset erottaneet sitä leikkitovereistaan.

Pupu-Jussi lähti murheellisena loikkimaan pitkin metsäpolkua. Metsä vaikutti autiolta, sillä kaikki eläimet olivat kodeissaan viettämässä joulua perheidensä kanssa. Edes kettuja ei tarvinnut varoa, sillä Repolaisen Mikko oli hankkinut ison kiulullisen kermaa, jota koko kettuperhe lipitti sulassa sovussa vaalenpunaisilla kielillään.

Yhtäkkiä Pupu-Jussin korviin kantautui omituista ääntä. Se loikki uteliaana lähemmäs ääntä ja näki vanhan harmaapartaisen miehen. Taikurin. Taikuri istui kannon päällä itkemässä. Joka ikisenä jouluaattona monien vuosien ajan oli kiltti Taikuri ollut orpokodissa ilahduttamassa sen asukkeja erilaisilla taikatempuillaan. Esityksen huipennukseksi Taikuri oli aina muuttanut harpin ja kolmioviivaimen eläväksi jänöpupuksi. Tätä tempua lapset odottivat, sillä he pitivät kovasti pupuista. Taikuri pelkäsi, että lapset pettyisivät

kovasti, kun eivät tänä vuonna voisikaan ottaa pupua syliinsä ja syöttää sille salaatinlehtiä. Taikuri tuli hyvin murheelliseksi kuvitellessaan lasten pettymystä. Heidän, jotka ovat muutenkin aina saaneet niin vähän mitään hauskaa, ja jotka kuitenkin osasivat nauttia yhdestä ainoasta taikatempusta, vaikkei jokaiselle taaskaan riittäisi omaa lahjapakettia.

Pupu-Jussi loikkasi rohkeasti Taikurin eteen. Se käsitti välittömästi, mistä on kyse. Taikuri ilahtui, sillä pupu oli pelastanut kymmenien lasten joulun. Taikuri kääri viluisen pupun viittaansa, ja suuntasi kohti orpokotia. Tänäkin jouluna lapset saisivat esityksensä. Ja vielä enemmän: he saisivat nähdä maailman ainoan pupun.

Esityksen jälkeen Pupu-Jussin viiksikarvat vapisivat mielihyvystä. Vaikka sitä oli kohdeltu kaltoin, vaikka siltä oli viety kaikki, oli se silti tehnyt parhaansa ilahduttaakseen lapsia. Ainoastaan Taikuri loi murheellisen katseen lumiseen maisemaan. Hän mietti, miksi ilkeät ja pahat ihmiset saavat sokaistua väkijoukot, miksi ihmiset aina vainoavat pienimpiä ja viattomimpia, miksi heikot tahdotaan hävittää ja kuinka ankea maailma olisi ilman heikkoja, väpiseväviiksisiä jänöpupuja. Niitä, jotka surullisinakin osaavat tehdä monet onnellisiksi.

Alussa maailmankaikkeus oli pimeä, kylmä ja perin ikävä ja yksinäinen paikka.

Ei-missään ei-ollut ei-mitään.

Mutta sitten

SYNTYI FOTONI

ja hetkessä maailmankaikkeus oli tulvillaan valoa...

Fotoni näki päivänvalon 11.11. ja kastettiin 18.11. Suomen fysiikan kehdoissa, armoitetussa salissa F1, josta niin monet sukupolvet ovat modernin fysiikan ihmeitä mieleensä ammentaneet. Läsä syntymän ihmettä todistamassa olivat lukuisat eri aloja edustavat fyysikot.

Jo syntymästään Fotoni otti elämäntehtäväkseen yhdistää fysiikkaa Teknillisessä korkeakoulussa niin pää- kuin sivuaineena opiskelevat yhteisen kerhon piiriin. Jo sen ensimmäisen elinvuoden on tarkoitus nähdä monenlaista toimintaa: keväämmällä lähestytään fysiikkaa yleisemmältä kannalta luentosalia kepeämmissä merkeissä ja kurkistetaan suuren D:n tuolle puolen, nimittäin jatko-opiskelumahdollisuuksiin ja jatko-opiskelijan arkeen.

Fysiikan ammattiainekerho Fotoni toivottaa kaikki kummit tervetulleiksi mukaan toimintaan! Pikku vesseli kaipaa myös omakuvaa - koelaitteiston suhiteissa itsekseen tai koneen raksuttaessa tartu kynään tai hiireen ja piirrä Fotonille logo.

Fysiikan opiskelijat Otaniemessä - Fotoni

fotoni@otax.tty.hut.fi

puheenjohtaja Anne Särkilähti (asarkila@cc.hut.fi), sihteeri Juha Hassel (jhassel@cc.hut.fi)

RAAT 1998

Pieni Esittely

